

Arrest

nr. 179 386 van 14 december 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL /oco advocaat P. ROELS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

In Mogadishu was u frisdrankverkoper op de medicijnenmarkt van de Bakara markt. Een deel van uw klanten waren politieagenten van het politiekantoor dat zich ook op de markt bevond. Op een dag werd u gebeld en beschuldigd van samenwerking met de overheid. Toen u die avond naar huis ging kwam u twee mannen tegen. Ze spraken u aan en identificeerden zich als leden van Al-Shabaab. Ze wilden dat u met hen zou samenwerken en een bom zou planten in het politiekantoor op de markt. U weigerde en u werd op uw hoofd geslagen met een hakmes. U verloor het bewustzijn en werd wakker in het ziekenhuis. U verbleef drie maanden in het ziekenhuis omdat de dokter die u behandelde u daar wilde houden zodat u wat kon uitrusten, aangezien u psychologische problemen had ontwikkeld na de aanval. Tijdens uw hospitalisatie werd uw huis aangevallen door Al-Shabaab. Tijdens deze aanval werd uw

neefje gedood. Daarna werd beslist dat u het land moest ontvluchten. U verliet Somalië op 1 januari 2015 en kwam aan in België op 6 mei 2015, waar u asiel aanvraagde.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over hoe u bent benaderd en aangevallen door Al-Shabaab vaag, inconsistent en niet doorleefd zijn.

Zo verklaart u dat ze u beschuldigden van spionage (gehoorverslag CGVS, p.11). Wanneer u wordt gevraagd waarom ze dit dachten zegt u omdat u drank verkoopt aan de politieagenten (CGVS, p.15). Er is echter geen enkele logische reden waarom Al-Shabaab u zou verdenken van een spion voor de overheid te zijn enkel en alleen omdat u drank verkoopt aan de agenten. Daarenboven is het bevreemdend dat Al-Shabaab u zou proberen te rekruteren voor een aanslag nadat ze u net beschuldigd hadden van spionage (CGVS, p.11). Er werd u gevraagd om specifiek weer te geven hoe het gesprek tussen u en uw belagers verlopen is. U vertelt dat ze u aanspraken, zeiden dat ze wilden dat u werk deed voor hen en dat u betaald zou worden om een bom naar het politiekantoor te brengen. U weigerde waarna er een welles-nietes spelletje begon tussen u en de mannen (CGVS, p.16). Later in het gehoor wordt u gevraagd hoe u precies de aanslag moest plegen. U zei dat ze u vertelden dat u de bom binnen moest brengen en op een bepaalde manier plaatsen (CGVS, p.21). Los van het feit dat u dit niet verteld hebt toen u werd gevraagd om het gesprek tussen u en de mannen van Al-Shabaab weer te geven, is het onlogisch dat deze mannen u zouden uitleggen hoe u precies de aanslag moest plegen aangezien u verklaart dat u direct geweigerd hebt. U wordt gevraagd om wat meer over de discussie te vertellen waarop u antwoordt dat het als volgt verliep: 'U moet de opdracht uitvoeren. – Ik ga het niet uitvoeren' en verder niks (CGVS, p.16). U zegt dat u daarna uit het niets met een hakmes bent geslagen (CGVS, p.12). Het is vreemd te noemen dat u niet meer uitleg kunt geven over de discussie die leidde tot de aanval op uzelf. Er zou logischerwijs mogen verwacht worden dat u beter kunt weergeven hoe de discussie verliep en wat precies de aanleiding is geweest van de aanval.

Ten tweede zijn uw verklaringen over uw hospitalisatie na de aanval niet geloofwaardig.

Tijdens het gehoor verklaart u dat u na de aanval wakker werd in het ziekenhuis. Wanneer u wordt gevraagd wie u naar het ziekenhuis gebracht heeft, antwoordt u: 'ik zweer het, ik heb geen idee, ik was niet bij bewustzijn' (CGVS, p.13). Nadat u wordt gevraagd hoe het kan dat niemand u vertelt heeft hoe u in het ziekenhuis geraakt bent zegt u opeens dat uw burens u naar het ziekenhuis hebben gebracht (CGVS, p.13). Wanneer u wordt gevraagd waarom u dat niet direct zei, antwoordt u dat u er pas achteraf aan dacht (CGVS, p.13). Tijdens het gehoor werd u ook gevraagd of u geopereerd bent. U verklaart dat u niet weet of u geopereerd bent, enkel dat u gehecht bent (CGVS, p.21). Op de vraag hoe het mogelijk is dat u niet weet of u al dan niet geopereerd bent antwoordt u nogmaals dat men u enkel gezegd heeft dat u gehecht bent (CGVS, p. 21). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat u niet zou weten of u aan uw verwondingen geopereerd bent of niet. U bent volgens uw verklaringen drie maanden in het ziekenhuis gebleven, omdat de dokter u daar wou houden omwille van uw psychologische problemen die ontstaan waren na de aanval. Op de vraag of u een of andere vorm van therapie of begeleiding kreeg antwoordt u ontkennend (CGVS, p.21). Na een maand in een ziekenhuisbed hebt u twee maanden in een goedkope tentje in het ziekenhuis verbleven. U kan echter geen enkele logische verklaring geven waarom u daar drie maanden zou zijn gebleven buiten dat de dokter u daar wou houden zodat u kon uitrusten. Op de vraag of u niet beter kon uitrusten thuis dan in een tentje in het ziekenhuis antwoordt u dat de dokter zei dat u moest blijven (CGVS, p.21). Op de vraag of u niet bang was dat Al-Shabaab u zou lokaliseren in het ziekenhuis, antwoordt u: 'ja zeker weten, ik was zo bang dat ik het niet in woorden kan samenvatten (...) Iedere keer als ik andere jongens zag die daar rondliepen werd ik bang.' (CGVS, p.19). Het is zeer onwaarschijnlijk dat u drie maanden in het ziekenhuis zou verblijven indien u werkelijk doodsangsten zou uitstaan.

Ten derde zijn ook uw verklaringen omtrent de aanval van Al-Shabaab op uw huis weinig aannemelijk te noemen. Zo kunt u niet zeggen waarom Al-Shabaab naar u op zoek was (CGVS, p.18). Bovendien is het ook onwaarschijnlijk dat Al-Shabaab niet te weten kwam dat u in het ziekenhuis lag in plaats van

thuis aangezien u naar het ziekenhuis gebracht bent door uw buren en het dus bekend was waar u zich bevond.

Er is u tijdens het gehoor gevraagd om het CGVS een medisch attest te bezorgen ter vaststelling van uw verwondingen. Er moet worden vast gesteld dat dit tot op heden, ruim twee maanden later, nog niet gebeurd is.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op

overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt om een hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing. Hij stelt dat verweerder de beslissing niet op een zorgvuldige manier heeft voorbereid en niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding en op de meest recente informatie. Hij benadrukt in de eerste plaats dat verweerder niet betwist dat verzoeker frisdranken verkocht in Mogadishu, dat wie met overheidspersoneel in contact komt automatisch in een onveilige situatie terechtkomt, dat er een strijd woedt tussen Al-Shabaab en de Somalische overheid en dat de littekens op zijn hoofd aantonen dat hij geweld heeft meegemaakt.

Waar verweerder het bevreemdend noemt dat Al-Shabaab verzoeker eerst zou beschuldigen van spionage om hem vervolgens te rekruteren, betwist verzoeker dat dit vreemd zou zijn en wijst hij erop dat een valse beschuldiging van “samen te werken met de aartsvijand” een ideaal excuus is om burgers onder druk te zetten.

Verzoeker stelt dat de plotse aanval op hem niet verwonderlijk is gezien hij kan getuigen tegen de ideeën en leden van Al-Shabaab. Hij wijst erop dat de leden van Al-Shabaab in Mogadishu geen uniformen dragen en dat onherkenbaarheid van levensbelang is.

Verzoeker stipt aan dat zijn gesprek met Al-Shabaab “niet van een leien dakje liep”, maar acht dit gezien de context niet ongewoon.

Waar verweerder het nog ongeloofwaardig acht dat Al-Shabaab haar technieken en geheime tactieken nog zou hebben meegedeeld aan verzoeker hoewel hij zijn medewerking al geweigerd had, wijst verzoeker erop dat deze technieken algemeen bekend zijn en dat dit eerder als “geruststelling” bedoeld was, namelijk dat van verzoeker slechts verwacht werd een bom te plaatsen en niet zichzelf op te blazen.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, wijst verzoeker erop dat deze kan worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld in het conflict in het land van herkomst zo hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die naar het betrokken gebied terugkeert louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade. Verzoeker, wiens afkomst uit Mogadishu niet wordt betwist, meent dat hij in dit geval is. Hij stipt aan dat verweerder wel beweert zich te hebben gebaseerd op de COI-Focus van 19 februari 2016, maar dat hij zich heeft beperkt tot een standaardmotivering zonder afdoende onderzoek te doen naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. Verzoeker stelt dat Al-Shabaab naarmate ze meer terrein verliezen overgaat tot steeds gruwelijker aanvallen en haalt de aanslagen in het Westgate winkelcentrum te Kenia aan evenals de recente aanslag op Lido Beach in Mogadishu, terwijl verweerder verwijst naar voetballende jongens op dit strand als voorbeeld van het zorgeloze leven daar. Hij meent dat de slachtoffers niet alleen politiek getint zijn maar dat er ook vele burgerslachtoffers vallen en wijst erop dat hij handelaar is en omwille van zijn contact met politieagenten werd bedreigd en aangevallen. Verzoeker stipt aan dat verweerder erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex is en voegt daaraan toe dat het geweld vooral willekeurig is. Hij verzoekt de Raad dan ook om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, of ondergeschikt de beslissing te vernietigen aangezien zij niet is gebaseerd op grondig onderzoek.

2.2. Documenten

Verweerder legt op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet de COI-Focus “Somalië: veiligheidssituatie in Mogadishu van 6 september 2016” neer.

Verzoeker legt eveneens op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet ter zitting twee nieuwe gegevens voor:

- een attest van dokter d. G. van 5 april 2016 waarin verschillende letsels worden vastgesteld, die volgens de arts overeenkomen met het verhaal van de patiënt
- historiek overzicht medisch dossier aangaande verzoeker met overzicht van de medische tussenkomsten van artsen en de vroegere en huidige behandeling sedert zijn aankomst in België.

2.3. Bevoegdheid

De Raad beschikt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, personen die reeds in een ander unieland erkend zijn of de “technische” weigeringen die geen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad kan de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

2.4. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 evenals de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stelen op een correcte feitenvinding.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving:

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan indien aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid weliswaar niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze te toetsen en dit in het licht van de onderzoeks- en samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal (HvJ 22 november 2012, MM v. Ierland, C-277/11, §§ 64-67). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een erkenning of toekenning van een internationale beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Zoals verzoeker terecht heeft samengevat, acht verweerder geen geloof aan het relaas van verzoeker, meer bepaald aan de wijze waarop verzoeker werd benaderd en aangevallen door Al-Shabaab, aan de verklaringen over de hospitalisatie na de aanval en ook aangaande de verklaringen omtrent de aanval op het huis van verzoeker terwijl hij nog in het ziekenhuis verbleef.

Met verweerder acht de Raad het inderdaad ongeloofwaardig dat Al-Shabaab verzoeker eerst zou beschuldigen een spion te zijn omwille van zijn frisdrankverkoop waarbij een deel van zijn klanten politieagenten waren van het politiekantoor op de markt waar hij verkocht, om vervolgens over te gaan tot gedwongen rekrutering met de opdracht een bom te brengen naar het politiekantoor. Des te meer nu uit het relaas van verzoeker blijkt dat hij heeft verklaard de zoon te zijn van een politieagent die in 2013 is overleden als gevolg van een aanslag door Al-Shabaab. Waarom juist de zoon van een politieman zou gekozen worden om een aanslag te plegen, is geheel onduidelijk. De enkele reden die verzoeker hiervoor opgeeft, met name dat hij op de markt ook drank verkocht aan politieagenten, overtuigt niet. De Raad kan dan ook niet volgen waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat juist een beschuldiging van “samenwerken met de aartsvijand”, een ideaal excuus zou zijn om burgers in een klap te rekruteren. Ook de verklaring dat verzoeker drie maanden werd gehospitaliseerd waarvan de laatste twee maanden zonder enige behandeling, in een tent om uit te rusten, klinkt ongeloofwaardig. Niet alleen omdat

verzoeker zelf erkent dat hij in het ziekenhuis zeer bang was telkens hij andere jongens zag die rondliepen, maar eveneens omdat uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker nog een tante had die zich zijn lot heeft aangetrokken en die was ingetrokken in het huis van verzoeker na het overlijden van zijn beide ouders in 2013. Het blijkt inderdaad niet waarom verzoeker niet tot rust kon komen thuis met de hulp van de tante indien nodig. Verzoeker verklaart immers uitdrukkelijk geen behandeling gekregen te hebben gedurende de twee laatste maanden van zijn verblijf in het ziekenhuis.

Wat betreft de medische documenten die verzoeker ter zitting heeft voorgelegd, waarin op gedetailleerde wijze de verschillende littekens worden beschreven en de arts ook stelt dat de littekens overeenkomen met het verhaal van verzoeker, moet hieraan een passend gewicht worden toegekend. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak zich reeds herhaaldelijk uit over de waarde van medische stukken in het asielrecht (o.m. EHRM (GK), 9 maart 2010, nr. 41827/07, R.C./Zweden, § 55, EHRM 18 april 2013, nr. 18372/10, M.O.M./Frankrijk, §§ 39-41 en EHRM 10 oktober 2013, nr. 18913/11, K.K./Frankrijk) en stelt hieromtrent ondermeer in zijn arrest I. t Zweden van 5 september 2013, nr. 61204/09 in § 62 op genuanceerde wijze dat: “[...] However, leaving aside deportations to countries where the general situation is sufficiently serious to conclude that the return of any refused asylum seeker thereto would constitute a violation of Article 3 of the Convention, the Court acknowledges that in order for a State to dispel a doubt such as mentioned in R.C. v. Sweden, the State must at least be in a position to assess the asylum seeker’s individual situation. However, this may be impossible, when there is no proof of the asylum seeker’s identity and when the statement provided to substantiate the asylum request gives reason to question his or her credibility. Moreover, as stated above, the Court’s established case-law is that in principle it is for the person to be expelled to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he or she would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3. Where such evidence is adduced, it is for the Government to dispel any doubts about it”.

Hieruit blijkt dat behalve in situaties van verwijderingen naar landen waar de algemene situatie zo ernstig is dat de terugkeer van om het even welke geweigerde asielzoeker aanleiding geeft tot een situatie strijdig met artikel 3 van het EVRM, het Hof aanneemt dat de Staat, om de twijfel op hernieuwde foltering of een mensonwaardige behandeling weg te nemen, de mogelijkheid moet hebben om de asielzoekers individuele situatie te beoordelen. Dit kan onmogelijk gemaakt worden indien er geen bewijs is van de identiteit van de asielzoeker of wanneer de verklaringen ter ondersteuning van de asielaanvraag aanleiding geven tot twijfels over de geloofwaardigheid. In principe is het vaste rechtspraak van het Hof dat het aan de persoon die verwijderd wordt, toekomt om voldoende bewijs voor te leggen om aan te nemen dat hij in geval van uitvoering van de verwijderingsmaatregel een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Enkel als dergelijk bewijs voorligt, komt het aan de overheid toe om twijfel dienaangaande te weerleggen.

Ook al is de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, toch kunnen *mutatis mutandis* uit voormelde rechtspraak nuttige richtlijnen worden afgeleid voor het gewicht dat aan medische attesten in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielrelaas moet gegeven worden en dit zowel wat betreft de eventuele eerdere vervolging als de eventuele eerdere ernstige schade (zie ook artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet als omzetting van artikel 4, 4 van de Richtlijn 2011/95/EU). Uit paragraaf 62 van het arrest I. t Zweden kan afgeleid worden dat een medisch bewijs enkel aanleiding geeft tot een omkering van de bewijslast indien de identiteit vaststaat en de verklaringen in voldoende mate geloofwaardig zijn, zodat kan aangenomen worden dat een terugkeer een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade inhoudt. Enkel als een dergelijke situatie zich voordoet, komt het aan de overheid toe om twijfel aangaande het risico om opnieuw het voorwerp uit te maken van foltering of onmenselijke behandeling te weerleggen.

In het medisch attest is onder meer sprake van verschillende “lelijk geheelde” littekens waarbij de arts precies de grootte en plaats ervan aangeeft en stelt dat de patiënt, zijnde verzoeker, heeft verklaard dat deze door bomscherven zijn aangebracht en dit aan de rechterschouder, rechterelleboog, voorarm en rechterknie. Uit het relaas van verzoeker blijkt dat hij heeft verklaard dat zijn ouders zijn omgekomen als gevolg van een granaataanslag door Al-Shabaab waarbij hij ook aan zijn schouder en arm is gewond geraakt. De Raad stelt vast dat dit relaas in lijn ligt met het voorgelegde attest van de arts. Eveneens blijkt dat verweerder niet betwist dat verzoeker geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd aangaande het feit dat zijn ouders in 2013 zijn omgekomen door een aanslag. De Raad gaat er dan ook vanuit dat dit stuk, wat betreft de aanslag in 2013, *in casu* een begin van bewijs vormt. Echter, het blijkt dat die aanslag niet de aanleiding heeft gevormd voor verzoekers vlucht, nu hij nadien nog verschillende jaren in zijn herkomstland is gebleven zonder dat hij verklaart opnieuw het slachtoffer geweest te zijn van een

granaataanslag. Dit is relevant voor de beoordeling van de actualiteit van de vrees. Uit de informatie zoals verweerder in de aanvullende nota heeft gevoegd m.n. de COI-Focus "Somalië, veiligheidssituatie in Mogadishu van 6 september 2016" (p. 23/82), blijkt dat volgens de analyse van de Oostenrijkse migratie- en asiendiensten, ten opzichte van voorheen, in de periode 2014-2015 aanslagen met handgranaten nauwelijks nog deel uitmaken van Al-Shabaabs strategie. Volgens de Oostenrijkse BFA zou Al-Shabaab collaterale schade van bom- en granaataanslagen en de daarbij horende imagoschade willen vermijden door thans meer doelgerichte aanslagen te plegen. De Raad gaat er bijgevolg van uit dat de vrees opnieuw het voorwerp uit te maken van een granaataanslag, of het risico hierop niet langer actueel of reëel is.

Wat betreft de overige vastgestelde littekens door de arts, zoals een litteken op het voorhoofd en aan de hand en ook de vaststelling dat verzoeker nachtmerries heeft, dat verzoeker lijkt in verband te brengen met de meer recente feiten die het gevolg zouden zijn van een poging tot gedwongen rekrutering door Al-Shabaab, werd echter om de voormelde redenen niet aangenomen dat dit rekruteringsrelaas van verzoeker in voldoende mate geloofwaardig is. Bijgevolg kan om die reden niet verwacht worden dat het aan verweerder toekomt aan te tonen dat verzoeker niet opnieuw het slachtoffer kan worden van de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot deze laatste littekens of nachtmerries. Bovendien weze aangestipt dat de verklaringen omtrent het litteken aan de hand tegenstrijdig zijn nu verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat hij werd gestoken in zijn rechterhand terwijl hij aan de arts heeft verklaard dat hij is gevallen op een scherpe kabel nadat hij met het mes werd geslagen en daardoor zijn hand heeft bezeerd. Deze tegenstrijdigheid aangaande de oorzaak van het litteken aan de hand verstrekt de overtuiging van de Raad dat dit litteken, het litteken aan het hoofd en de nachtmerries hun oorzaak vonden in andere feiten, waarover thans onvoldoende duidelijkheid bestaat.

De Raad is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing aangaande de vluchtelingenstatus, die gestoeld is op de door de Raad weerhouden motieven die steun vinden in het administratief dossier, in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Een kennelijk onredelijke verhouding tussen de motieven en het dispositief kan niet worden vastgesteld. De weerhouden motieven steunen evenmin op een incorrecte feitenvinding. Verzoeker kon niet aannemelijk maken een gegronde vrees te hebben voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *"de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

"a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Nu verzoeker zijn relaas aangaande de individuele problemen en bedreigingen niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan hij zich zodoende ook niet steunen op de elementen aan de basis van zijn persoonlijk relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het onderzoek naar de geweldssituatie in Mogadishu en de vraag of de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven of de persoon van een burger, heeft verweerder zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota op geactualiseerde wijze uitgebreid gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de veiligheidssituatie wel problematisch en ernstig is doch niet dermate dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te tonen dat verzoeker door zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of

persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft daarbij in zijn COI-Focus rekening gehouden met het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, de intensiteit van de incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin het geweld de burgers dwingt om hun land te verlaten, of hun regio van herkomst te verlaten. Samenvattend blijkt dat verweerder erkent dat de situatie volatiel blijft, maar heeft vastgesteld dat het geweld in Mogadishu enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen die in hoofdzaak gericht zijn tegen hotels en overheidsgebouwen of overheidsinstellingen en anderzijds de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of internationale instellingen. Verweerder acht het geweld bijgevolg niet langer dermate willekeurig dat het kan beschouwd worden als een situatie zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Met verwijzing naar de UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia van mei 2016, stelt verweerder terecht vast dat UNHCR niet adviseert om aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Waar verzoeker wijst op het feit dat de burgerslachtoffers niet onderschat mogen worden en verwijst naar bijvoorbeeld de aanslag op Lido Beach kan hij gevolgd worden maar blijkt uit de COI-Focus dat zelfs de bronnen die zeggen dat Al-Shabaab thans meer burgers viseert, eigenlijk doelen op aanslagen gericht op hotels en restaurants, waarvan verweerder stelt - met verwijzing naar een arrest van de Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk van 10 september 2014 - dat men redelijkerwijs van een gewone burger mag verwachten dat hij die zones en instellingen vermijdt die als doelwit door de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Human Rights Watch die in de COI-Focus wordt aangehaald, spreekt ook van het viseren van burgers, maar preciseert daarbij dat het om journalisten, clanoudsten, geestelijken, parlementsleden en overheidsfunctionarissen gaat. Dit zijn groepen die specifiek worden geviserd door Al-Shabaab, maar verzoeker behoort niet tot die risicogroepen. Het feit dat verzoeker frisdrank verkocht op de markt aan onder meer politieagenten van het politiekantoor gelegen op die markt, volstaat niet om de Raad van zijn risicoprofiel te overtuigen. Dit kan niet afgeleid worden uit de in het administratief dossier gevoegde informatie en verzoeker heeft ook geen informatie voorgelegd in die zin.

Uit de voormelde UNHCR position paper van mei 2016, blijkt dat UNHCR vrijwillige terugkeer ondersteunt naar Somalië van naburige landen of landen uit de regio. Ook al stelt UNHCR dat het feit dat de organisatie vrijwillige terugkeer en re-integratie ondersteunt niet mag gezien worden als een beoordeling van UNHCR van de veiligheidssituatie voor individuen die een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend, toch meent de Raad dat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat UNHCR actief zou meewerken aan vrijwillige terugkeer onder meer naar Mogadishu indien moet aangenomen worden dat in die stad de geweldssituatie dermate ernstig is dat de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad hecht hierbij ook belang aan het argument van verweerder, dat steun vindt in de COI-Focus, dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs naar Mogadishu voor een financiële injectie heeft gezorgd met een heropleving van het economisch leven tot gevolg. Dit manifesteert zich niet alleen in een verhoging van werkgelegenheid en talrijke handelszaken, maar ook in de beschikbaarheid van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, huisvuilophaling, brandweer en elektriciteit.

Waar verzoeker nog stelt dat verweerder over het hoofd ziet dat hoe meer druk er komt te staan op Al-Shabaab, nu zij terrein verliest ten aanzien van de Somalische overheid, hoe gruwelijker haar aanvallen zijn, legt hij niets voor ter ondersteuning van deze stelling. Verzoeker acht het een fabel dat de slachtoffers voornamelijk politiek getint zijn, maar voegt wederom geen informatie toe om zijn standpunt te illustreren. Uit de info van verweerder blijkt evenmin dat de slachtoffers "politiek getint zijn" in de strikte betekenis van het woord, maar wel dat Al-Shabaab ofwel haar aanslagen richt op specifieke profielen zoals journalisten, clanoudsten, geestelijken, parlementsleden en overheidsfunctionarissen, ofwel op restaurants, hotels en overheidsgebouwen. De bedenking van verzoeker dat verweerder geen afdoende onderzoek heeft gevoerd naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu was op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift terecht, maar ondertussen heeft verweerder op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een update van de COI-Focus overgemaakt van 6 september 2016. Verzoeker had de gelegenheid andersluidende informatie voor te leggen, doch heeft dit nagelaten.

De Raad concludeert dan ook dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat in zijn regio van herkomst een ernstige bedreiging voor zijn leven bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoek tot vernietiging

Zoals *supra* reeds gesteld kan de Raad enkel tot een vernietiging overgaan hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing.

De Raad heeft echter geen substantiële onregelmatigheid vastgesteld en kan op basis van de elementen uit het administratief dossier komen tot de bevestiging van de bestreden beslissing. Bijgevolg is er geen reden voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES